

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. L. D.**, zast. Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2019, č. j. 4 Az 10/2018 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2019, č. j. 4 Az 10/2018 - 32, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018, č. j. OAM-684/ZA-ZA11-HA12-2017, jímž žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud ze správního spisu konstatoval, že žalobce je ženatý, s manželkou mají nezletilé dítě, přičemž žijí společně v ČR. Zdravotní stav žalobce je dobrý, je bez náboženského vyznání a bez politického přesvědčení. Na území ČR poprvé vstoupil v roce 2008 s tím, že měl povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dle jeho výpovědi během pohovoru ve správním řízení měl v roce 2010 problém s pobytoвым oprávněním a požádal o pomoc advokáta, neví však, kdy platnost jeho oprávnění přesně zanikla. Věděl, že může svůj pobyt v ČR opět legalizovat z území Vietnamu, avšak obával se, že v případě návratu tam vzniknou nějaké komplikace a nebude se již moct vrátit. Ve Vietnamu žijí jeho rodiče a sourozenci. Při vyřizování pobytu si rodiče půjčili peníze, které žalobce nyní musí splácet, přičemž v zemi původu mu hrozí exekuce, dluhy nebude mít z čeho splácet. Žalobce chce nadále zůstat s rodinou v ČR, chtěl by zde pracovat, aby mohl splácet dluhy ve Vietnamu.

[3] Městský soud konstatoval, že na rozdíl od žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl své rozhodné úvahy k jednotlivým typům mezinárodní ochrany. Žalovaný postupoval ve správním řízení v souladu s jednotlivými ustanoveními správního řádu.

[4] Městský soud dále zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech a nelze jej zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců. Žádost

žalobce lze podle městského soudu chápat jako účelovou, neboť byla žalobcem podána až v době, kdy mu reálně hrozilo opuštění ČR.

[5] Z obsahu spisu podle městského soudu nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo by měl strach z pronásledování. To žalobce vůbec netvrdil, natož jakkoli doložil a ani žalovaný po posouzení žalobcovy situace nezjistil, že by byl naplněn některý z předpokladů dle § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že nebyl politicky aktivní, je bez vyznání a v dobrém zdravotním stavu. Žalovaný nedovodil, že by státní orgány země původu měly zájem o osobu žalobce, a ten by byl po návratu do země původu pronásledován. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu není podle městského soudu možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Ekonomická migrace nepoživá ochrany azylového práva.

[6] Podle městského soudu se žalovaný dále zabýval tím, zda je možné udělit žalobci azyl dle § 14 zákona o azylu, a zkoumal proto rodinné, sociální a ekonomické podmínky žalobce, přičemž neshledal důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Městský soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožnil a připomněl, že žalobce je svéprávný, ekonomicky aktivní a je v dobrém zdravotním stavu. Městskému soudu nebylo známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa.

[7] Městský soud dále připomněl, že žalobce ve správním řízení uvedl, že v souvislosti s vyřizováním pobytového oprávnění si jeho rodiče vzali úvěr. Úvěr žalobce již sice částečně splatil, avšak poté z důvodu nedostatku prostředků splácet přestal a hrozí mu tak nyní exekuce. Zároveň uvedl, že věřitelé jeho rodině ve Vietnamu vyhrožují. V ČR by chtěl pracovat, aby mohl své dluhy vyřešit. Podle městského soudu však tvrzená obava z věřitelů není okolností, na základě které by mohl být žalobci udělen azyl dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zvláštního zřetele hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 – 30, všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalobce podle městského soudu žádné další zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Nelze ani dovozovat, že by bez dalšího mohl být pronásledován pro neplacení ze strany státních orgánů. Naopak by bylo potřeba, aby se žalobce nejprve pokusil na ně obrátit, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany*“.

[8] K námitce žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval skutkovými zjištěními týkajícími se zejména jeho závazků a z nich dovozovaného nebezpečí vážné újmy v zemi původu, městský soud poznamenal, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je důkazní břemeno rozděleno mezi žadatele a správní orgán. Na žadateli leží břemeno tvrzení a na správním orgánu břemeno ověřování informací uvedených žadatelem a získávání informací o zemi původu. Městský soud konstatoval, že v daném případě žalobce břemeno tvrzení neunesl, neboť pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné relevantní důvody. Oproti tomu žalovaný si obstaral informace o zemi původu, aby mohl posoudit, zda by žalobci hrozila v případě návratu do Vietnamu vážná újma, aniž by však žalobce takovou újmu tvrdil, přičemž z pokladů nashromážděných žalovaným podle městského soudu nevyplývá, že by žalobci ve Vietnamu nebezpečí vážné újmy hrozilo.

[9] Pokud jde o posouzení rodinných poměrů žalobce z hlediska § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, městský soud se ztotožnil s tvrzeními žalovaného, že vycestování žalobce by nebylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, městský

pokračování

soud konstatoval, že se v daném případě nejedná o výjimečnou situaci, kdy by k nepřiměřenému zásahu do rodinného života žalobce mohlo dojít jeho pouhým vycestováním. Městský soud připustil, že manželka žalobce a jejich nezletilé dítě, narozené v roce 2011, legálně pobývají na území ČR. Z žádného vyjádření žalobce ovšem podle městského soudu neplyne, že by nebylo možné, aby se o dítě dočasně starala pouze manželka, že by jí to znemožňovaly zdravotní či jiné důvody. Žalobci zároveň nic nebrání v tom, aby vycestoval i se svou rodinou a své rodinné vazby plně realizoval ve Vietnamu.

[10] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž odkazuje na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil § 3 správního řádu, jakož i § 12 a § 14 zákona o azylu.

[11] Stěžovatel uvádí, že požádal o udělení mezinárodní ochrany zejména z toho důvodu, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany jeho věřitelů, kterým dluží nemalé finanční prostředky a kteří stěžovateli prostřednictvím známých a rodiny neskrývaně vyhrožují. Sám stěžovatel se nemá ani kam vrátit, neboť mu jeho rodina z důvodu strachu z věřitelů nemůže pomoci ani poskytnout ubytování. Důvodně tak stěžovateli hrozí, že v případě návratu do Vietnamu bude pronásledován, vydírán a velmi pravděpodobně i cílem fyzického násilí ze strany věřitelů, jimiž jsou osoby pocházející ze spíše kriminálního prostředí.

[12] Stěžovatel se současně obává toho, že z důvodu svého zadlužení a faktické nemožnosti věřitele uspokojit bude v případě svého vstupu na území Vietnamu ohrožen dokonce vězením, což dle jeho tvrzení bývá běžné, a přitom to neodpovídá principům demokratické společnosti. Z výsledků dokazování přitom nelze dovodit nic o tom, že by tvrzení stěžovatele byla smyšlená a tedy že mu skutečně v případě jeho návratu do země původu nehrozí újma na zdraví či životě či jiné závažné porušení jeho základních práv v podobě výhrůzek, nátlaku či dokonce násilí ze strany orgánů veřejné správy. Přitom žalovaný uvedená tvrzení podle stěžovatele řádně neposoudil, ani se s nimi dostatečně nevypořádal. V rozhodnutí se vůbec nezabývá otázkou hrozby věznění stěžovatele pro jeho neschopnost splácet dluhy, přičemž městský soud tuto otázku ponechal bez povšimnutí. Vzhledem k těmto tvrzeným nedostatkům má stěžovatel za to, že napadené rozhodnutí je vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a je nepřezkoumatelným, neboť v odůvodnění absentují uvedené zcela zásadní úvahy. Stěžovateli přitom nelze podle jeho názoru bez dalšího vyčítat, že svá tvrzení řádně nedoložil, neboť to je v jeho situaci fakticky téměř nemožné.

[13] Z obsahu správního spisu, jakož i ze samotné žádosti podle stěžovatele dále jasně plyne, že si na území ČR vytvořil komplexní rodinné i sociální zázemí, žije zde již dlouhou dobu se svou rodinou, manželkou V. T. T., nar. X, a nezletilým synem (pozn. NSS: dle rodného listu dítěte založeného ve správním spisu i výpovědi stěžovatele během pohovoru ve správním řízení se jedná o dceru) V. D. Ch. A. D., nar. X, přičemž oba mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Stěžovatel má rovněž za to, že neudělením humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu dojde k závažnému zásahu do jeho práva na respektování soukromého života, neboť bude nucen opustit prostředí, které bylo po dlouhý čas jeho jediným domovem a vrátit se do nejistoty a nebezpečí. Tuto okolnost stěžovatel považuje za případ hodný zvláštního zřetele, jenž může odůvodnit udělení humanitárního azylu. Jestliže žalovaný ve svém rozhodnutí k této možnosti pouze stroze konstatoval, že se o takový případ nejedná, jde podle stěžovatele o naprosto nepřezkoumatelné tvrzení. Stěžovatel má na území ČR celou svou rodinu a obává se ji opustit pod hrozbou toho, že mu již nebude umožněn vstup a pobyt na území ČR do budoucna. Navíc ho manželka i děti stěžovatele (pozn. NSS – patrně myšleno „dítě“, tj. jmenovaná nezletilá dcera) potřebují mít vedle sebe a jeho nepřítomnost po dobu mnoha měsíců či let je pro ně velmi vážnou hrozbou, jejímž důsledkem by byl nepřiměřený zásah do jejich práv. Stěžovatel se tedy domnívá, že žalovaný pochybil, když mu humanitární azyl neudělil.

[14] Stěžovatel s odkazem na judikaturu správních soudů (mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2005, č. j. 4 Azs 421/2004 - 99) zdůrazňuje, že ačkoliv je udělení humanitárního azylu na volné úvaze žalovaného, musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl, aby bylo možné přezkoumat, zda nevybočil z obecných mezí daných základními principy právního řádu. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného však není patrné, z jakých osobních poměrů stěžovatele či situace v zemi původu žalovaný v tomto ohledu vycházel, přičemž městský soud vady nepřezkoumatelnosti a nedostatečně zjištěného skutkového stavu neodstranil.

[15] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že jak při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak i při pohovoru stěžovatel uváděl jakožto důvod žádosti snahu zůstat se svou ženou a jejich nezletilým synem (dcerou – pozn. NSS). V průběhu správního řízení stěžovatel nikdy nezmínil, že by mu věřitelé, osobně nebo zprostředkovaně, jakkoli doslovně vyhrožovali, pouze uvedl, že věřitelé chodí často do jejich domu a ptají se, kdy dluh vrátí. V takovém jednání nelze spatřovat vyhrožování a ani z něj nelze dovodit případné fyzické násilí, pronásledování nebo vydírání, jak to činí stěžovatel v kasační stížnosti. Stěžovatel tvrdil, že údajnými věřiteli jsou „známí“ jeho rodičů. Žalovanému tedy není zřejmé, jak se stěžovatel v kasační stížnosti dostal od původně „známých“ ke „zřejmě lidem z kriminálního prostředí“. Navíc peníze si půjčili rodiče stěžovatele, nikoli on sám. Žalovaný tak odmítá závěr stěžovatele, že mu pravděpodobně hrozí fyzické násilí ze strany věřitelů. I kdyby však hypoteticky k takovému nezákonnému jednání ze strany věřitelů došlo, stěžovatel by měl možnost a povinnost obrátit se na státní orgány své země původu a žádat nápravu u nich. K tvrzení stěžovatele, že mu měl být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný zdůrazňuje, že azylově relevantní důvody pronásledování jsou v uvedeném ustanovení jednoznačně vymezeny, ovšem stěžovatelem tvrzená újma s nimi nemá žádnou souvislost.

[17] I v otázce neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný odkazuje na své rozhodnutí a rozsudek městského soudu. Odmítá tvrzení stěžovatele, že vydané rozhodnutí stojí v tomto ohledu na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalovaný vzal do úvahy veškeré relevantní okolnosti, zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stěžovatele a na základě tohoto posouzení dospěl k závěru, že k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu nebyl dán důvod. Rodinné ani ostatní vazby stěžovatele na území ČR nezakládají dle názoru žalovaného případ zvláštního zřetele hodný ve smyslu udělení humanitárního azylu, ale ani nenaplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení ani ze samotné výpovědi stěžovatele pak nevyplývá, že by se o dítě po dobu nepřítomnosti stěžovatele nemohla starat jeho manželka. Stejně tak nevyšlo najevo, že by nebylo možné vycestování celé rodiny, aby tak mohli své rodinné vazby realizovat v zemi původu.

[18] S ohledem na uvedené žalovaný odkázal na své rozhodnutí a na rozsudek městského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně aby ji zamítl.

[19] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.*

[21] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost.

[22] Především Nejvyšší správní soud stěžovatele upozorňuje a souhlasí v daném ohledu s žalovaným, že důvody, pro něž stěžovateli dle jeho tvrzení hrozí újma ze strany jeho věřitelů, resp. věřitelů jeho rodičů, nemají žádnou souvislost (chybí kauzální nexus) s azylově relevantními důvody pronásledování, jak jsou definovány v § 12 písm. b), resp. písm. a) zákona o azylu, tedy nejedná se o pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tím méně pak o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, a již jen z tohoto důvodu nemohl být stěžovateli udělen azyl dle § 12 zákona o azylu.

[23] Tvrzení stěžovatele o možné újmě ze strany věřitelů bylo třeba posoudit pouze z hlediska případného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu v případě návratu stěžovatele do země původu, neboť obecně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (na rozdíl od pronásledování dle § 12 zákona o azylu) není podstatné, z jakých důvodů žadatelé případně hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v zemi původu, ale právě jen existence tohoto skutečného nebezpečí, a to případně i ze strany nestátních subjektů, pokud lze ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit před vážnou újmu ochranu. Ačkolí ovšem stěžovatel promiskue používá pojmy „pronásledování“ a „vážná újma“, aniž by rozlišoval, že první z nich se vztahuje k podmínkám pro udělení azylu (příznání postavení uprchlíka), zatímco druhý podmiňuje udělení doplňkové ochrany, v kasační stížnosti neudělení doplňkové ochrany, ať již z jakéhokoli důvodu, vůbec nenamítá.

[24] Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že skutečně vyjádření stěžovatele během pohovoru ve správním řízení k otázce tvrzené újmy ze strany věřitelů jsou poměrně nekonkrétní, což jednak snižuje hodnověrnost jeho výpovědi, jednak na základě tvrzení stěžovatele lze jen těžko bez dalšího dospět k závěru, že mu ze strany věřitelů jeho rodičů hrozí

skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Stěžovatel totiž zmínil v této souvislosti pouze hrozbu exekuce a dále jen to, že věřitelé „*chodí často k nám domů a ptají se, kdy peníze vrátím, zatím nemáme odpověď, ani rodiče. Myslím, že se situace zhoršuje*“. Stěžovatel ve správním řízení skutečně neuváděl, že by věřitelé jeho rodičů měli pocházet z kriminálního prostředí, že by mu hrozilo „vězení pro dlužníky“ či že by mu rodina z důvodu strachu z věřitelů nemohla poskytnout ubytování, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti. Pokud nejsou případné výhrůžky ze strany věřitelů jakkoli písemně zachyceny, jistě nelze stěžovateli vytýkat, že takové listinné důkazy ve správním ani soudním řízení nepředložil, nicméně stěžovatel ničím nedoložil ani své tvrzení, že mu v zemi původu v souvislosti s dluhy jeho rodičů hrozí uvěznění. Ač je obecně povinností žalovaného shromáždit k posouzení azylového příběhu žadatele dostatečně objektivní, aktuální a adresné informace o zemi původu, za situace, kdy stěžovatel tvrzenou hrozbu uvěznění ve své výpovědi ve správním řízení vůbec nezmiňuje a taková hrozba ani ze žalovaným shromážděných informací o zemi původu nevyplývá, bylo stěžovatelovou povinností doložit své tvrzení, poprvé uplatněné až v žalobě, alespoň odkazem na konkrétní informace o zemi původu, z nichž by vyplývalo. To však stěžovatel neučinil, pouze uvedl, že v zemi jeho původu „*se tak neřídka děje*“, a za těchto okolností ani jinak jistě velmi kusé vypořádání této námítky ze strany městského soudu („*Nelze ani dovozovat, že by bez dalšího mohl být žalobce pronásledován pro neplacení ze strany státních orgánů.*“) nelze považovat za pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[25] Pokud jde o důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, zákonodárce zde zvolil kombinaci neurčitého právního pojmu „*případ hodný zvláštního zřetele*“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS). Na jeho udělení není právní nárok. Správní soudy přezkoumávají v souladu s § 78 odst. 1 druhou větou s. ř. s. posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu žalovaným pouze z toho hlediska, zda žalovaný nepřekročil meze svého správního uvážení či zda jej nezneužil (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), nemohou však jeho uvážení bez dalšího nahradit vlastní úvahou. Smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že žalovaný má možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu nedopadají. Může tak reagovat na takové situace, které v době přijímání zákona o azylu nebyly jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu předvídatelné a v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).

[26] Žalovaný v souvislosti s posouzením žádosti stěžovatele z hlediska možnosti udělení humanitárního azylu konstatoval, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Stěžovatel je dospělou, zdravou, plně právně způsobilou a práce schopnou osobou. Z uvedených důvodů žalovaný neshledal, že by žádost stěžovatele byla případem zvláštního zřetele hodným, jenž by odůvodňoval udělení humanitárního azylu. Obdobně se k dané otázce vyjádřil i městský soud. Je pravdou, že žalovaný ani městský soud se v rámci posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu přímo nevyjádřili k otázce rodinného života stěžovatele, zejména ke skutečnosti, že stěžovatel pobývá v ČR společně se svou manželkou a nezletilou dcerou, které mají obě rovněž vietnamskou státní příslušnost, avšak na území ČR jim byl povolen trvalý pobyt. Žalovaný i městský soud však tuto otázku, byť stručně, vypořádali v rámci hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. Za situace, kdy stěžovatel ani neudělení tohoto typu doplňkové ochrany v kasační stížnosti nenamítá, konstatuje Nejvyšší správní soud, že ani v otázce možného udělení humanitárního azylu neshledal pochybení žalovaného či městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se stěžovatelem potud, že rozhodnutí žalovaného i městského soudu mělo být pečlivěji, terminologicky přesněji, přehledněji a podrobněji odůvodněno, ovšem vzhledem k výpovědi stěžovatele ve správním řízení i vzhledem ke způsobu, jakým stěžovatel formuloval svou žalobu a kasační stížnost, musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že jeho dosavadní judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud neshledal žádný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. května 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu